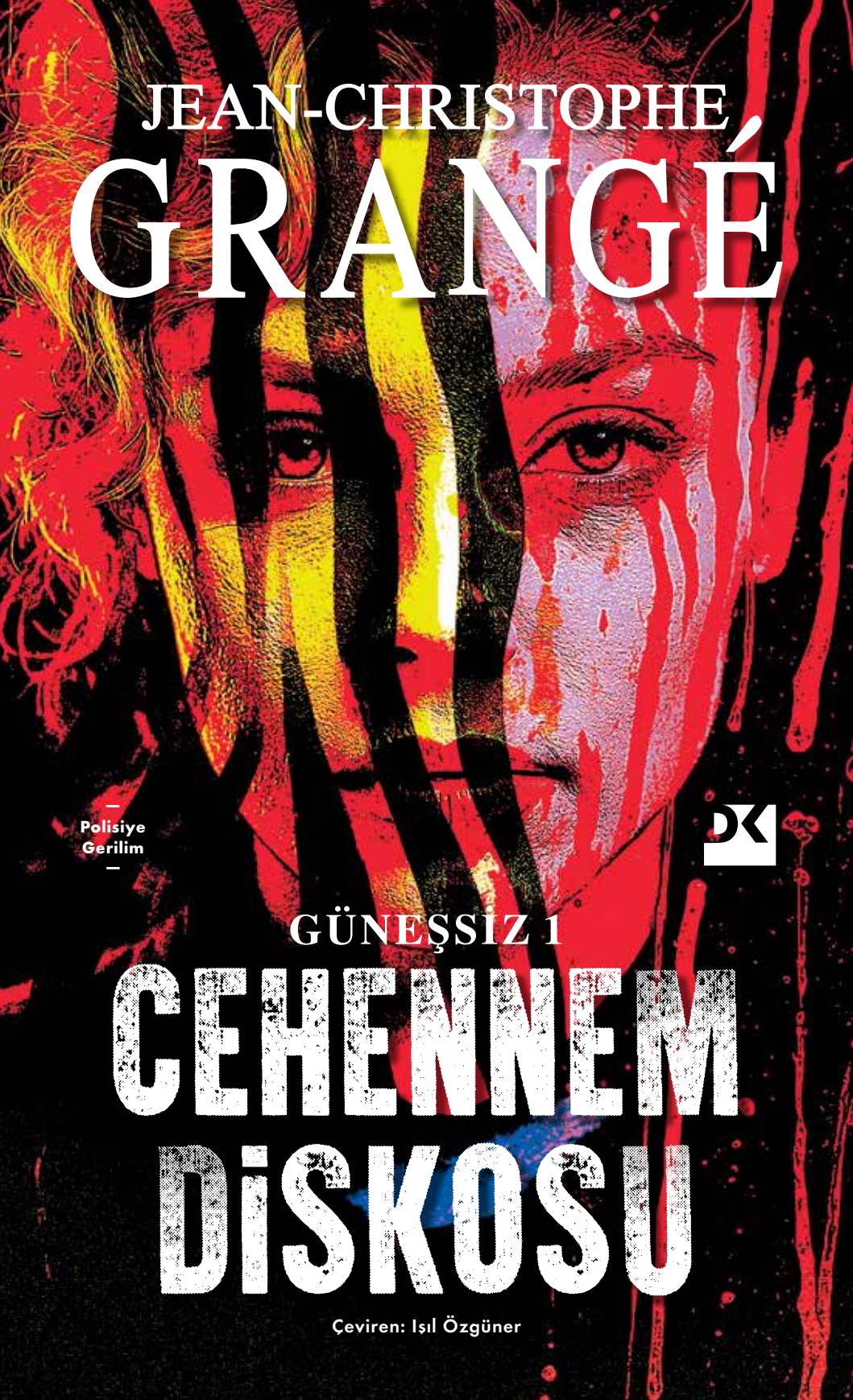

JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ

—
Polisiye
Gerilim
—

GÜNEŞSİZ 1
CEHENNEM
DİSKOSU

Çeviren: Işıl Özgüner

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler	Kaiken
Taş Meclisi	Lontano
Leyleklerin Uçuşu	Kongo'ya Ağıt
Kurtlar İmparatorluğu	Ölümler Diyarı
Siyah Kan	Son Av
Şeytan Yemini	Küllerin Günü
Koloni	Mermer Adam
Ölü Ruhlar Ormanı	Kızıl Karma
Sisle Gelen Yolcu	

GÜNEŞSİZ CEHENNEM DİSKOSU

Orijinal adı: Sans Soleil: Disco Inferno

© Éditions Albin Michel, 2025

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Işıl Özgüner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2025 / ISBN 978-625-5683-03-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Develkaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Güneşsiz Cehennem Diskosu

Jean-Christophe Grangé

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Işıl Özgüner

I

Heteroseksüeller

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar mı dediniz?

Cinsel yolla bulaşan hastalıkların Paris'te kendi Mekkesi vardır: VI. Bölge, Assas Sokağı, 36. numarada bulunan Arthur-Vernes Enstitüsü. Bu türden esaslı bir hastalığınız (yani belsoğukluğu, klamidya, cinsel uzuvlarda siğiller...) varsa bilmeniz gereken adres, *the place to be*,¹ burasıdır. Daha açık söylemek gerekirse, Vernes homoların, kadın ve erkek fahişelerin yuvasıdır. Neden mi? Gizlilik yüzünden.

Eğer erkeklerden hoşlanıyorsanız, 1982 yılında sözde ahlaki özgürlüğe rağmen bırakın aile hekiminize, mahallenizdeki pratisyen hekime bile gitmezsiniz. Pazartesi cumartesiye kadar 08.00-19.00 arası açık, pazar günleri kapalı olan Vernes Enstitüsü'ne giderdiniz; duvar diplerinden yürüyenler, gözlerini yerden kaldırmadan konuşanlar, altına kaçırانlar için ideal bir sığınaktı burası. Sıcak, ilgili, anlayışlı ve gizliliğe önem veren uzmanlar burada sizi beklerdi.

Daniel Ségur de bu uzmanlardan biriydi.

Kırk yaşlarında, on yılını fakültede, bir o kadarını da Afrika'da geçirmiş bir adamdı. Sağlam yapılı, yalnız yaşayan bu adam bekleme salonunu dolduranlarla durup dinlenmeksizin ilgilenirdi. Tombe-Issoire Sokağı'nda, bir kamp ocağı ve sırdaş niyetine siyah beyaz televizyonuyla basit bir dairede yaşayan bekâr doktor, çoğu zaman dispanserde uyurdu. Odaları ve sıhhi tesisleriyle Vernes'in bir "hastane" bölümü vardı.

Ségur sabah altıdan itibaren ayın yapan bir keşiş gibi rutinini izlerdi. Duş, kahve, dosyalar – sabah duası. Saat sekizde hastanede yatan hastaların viziti – kuşluk duası. Saat onda muayene faslı – öğlen duası. Ve akşama, hatta geceye kadar böylece sürüp giderdi, çünkü Ségur geç vakitlere kadar çalışırdı.

1. Olunması gereken yer. (ç.n.)

Aslında tropikal hastalıklar konusunda uzman olan Ségur artık frengi, belsoğukluğu, klamidya, herpes, hatta kasık bitiyle uğraşıyordu. Sadece geylere özgü olmayan ama sıkça yaşadıkları diğer matrak şeylerle de –rektal hastalıklar, hemoroit gibi vakalar– karşılaşıyordu. Bir *piercing*’in yol açtığı enfeksiyonu tedavi ettiği de oluyordu, bir transseksüele hormon ilaçları yazdığı da. Bu sağlık sorunları, bu psikolojik işkenceler onun işi, tutkusu, göreviydi. Ségur bir hümanistti; âdemoğlunu seviyordu, cinsel anlamda değil, trajik anlamda.

O haziran sabahında, Ségur steril paketinden sıyrılmış bir şırınga gibi duştan çıktı; göreve hazırды. Basit bir bakteri kapanı olarak görmeye başladığı bu vücudun her noktasını bir kez daha ovarak fırçalamadan önce antiseptik bir jelle sabunlanmış, dezenfektan şampuanla saçını yıkamış, tüm tırnaklarının içlerini temizlemişti.

Beline sardığı bir havluyla dinlenme odasındaki lavabonun önünde dikilip tıraş olmadan önce kendini inceledi. Görünüşünü bayığı beğenirdi. Daha doğrusu, hastaları beğenirdi. Önemli bir nokta: Güven sağlamak. Bir tabip için gidilecek yolun yarısı buydu.

Yüzüne gelecek olursak...

Çok esmer ve tıknaz olan Daniel’in kafası Lombardiyalı bir köylünün ya da bir satirin kafası gibiydi, tercih size kalmış. Geniş yüz hatları, fırça gibi kalın kaşları, alnının epey altından başlayan siyah saçları vardı. Öğrencilik yıllarında ona “Çıkık Çene” ya da “Angut” gibi sevimli lakaplar kazandıran saban demiri gibi bir çeneye sahipti. (Önemli değil, diyordu o zamanlar, herkes birilerinin salağı olur.) Rastgele oturtulmuş bir burun ve kapkara bir bakış, *noir c’est noir*...² Ségur size baktığında bir grizu patlaması yaşayacağınız kesindi.

Toprak insanının bu güzel ama çalkantılı görünüşü, dikkatle bakıldığında bir tür hüznün de barındırıyordu. Hastalarına güven veren de işte bu zayıflıktı. Güç sizi çeker ama güçsüzlük kalmanızı sağlar.

Bedeninde de benzer bir belirsizlik göze çarpıyordu. Boyu fazla uzun sayılmasa da öküz kadar iri olan Ségur’ün kolları incecik, neredeyse ip gibiydi. Yürüyüşü her şeyi özetliyordu: Başı önde, önüne çıkan kırıp geçecekmiş gibi ilerlese de bir şeyler düzgün işlemiyordu. Hafifçe aksıyor ya da belki bir sırrı, bir yarayı veya hafif bir

2. Johnny Hallyday’in bir şarkısı. Siyah, siyahtır anlamında. (ç.n.)

engeli ele veren ve onu daha dokunaklı kılan anatomik bir sorun yüzünden beceriksiz adımlar atıyordu.

Geçmiş mi? Geçmiş çok az hatırlıyordu. Poitiers, evet, veya civarı. İleride üzerlerini örtecek küçücük bir toprak parçasını kazarak hayatlarını geçiren çiftçi bir aileden geliyordu. Ségur'ün ailesinde mevsimler çapa darbeleriyle işaretlenirdi. Daniel'se tersine, çocukluğundan beri oradan kurtulmaktan başka bir şey düşünmemişti. Şunu seziyordu: Bilgi sayesinde farkını gösterecek, ailesinin çiftliğini terk edecek ve hiçbir şey vaat etmeyen bu geleceğe sırtını dönecekti. O zaman işe koyulmalıydı. Üstün bakalorya derecesi. Burs. Paris'te tıp fakültesi.

Neden tıp? On dört yaşındayken Saint-Éloi Kütüphanesi'nde denk düştüğü bir röportaj yüzünden. 1948 yılında fotoğrafçı W. Eugene Smith'in *Life Magazine* için çektiği Ernst Guy Ceriani isimli bir köy doktorunun fotoğrafları. Özellikle bir fotoğraf onu allak bullak etmişti: Bulutların ve Kayalık Dağlar'ın görüldüğü bir fonda (Colorado'dayız) başında şapkası, elinde deri evrak çantasıyla açık havada yürüyen tabip. Aman ya Rabbi, Daniel işte bu adam olacaktı.

Baldırıçıplakları, küçük insanları sadece onların minneti karşılığında tedavi edecekti. Ama taşrada çalışmak söz konusu değildi, hayır. Elinde çantayla (fotoğraftakinin aynısı) dünyayı dolaşacak, tek amentüsü iyilikseverliği olacaktı.

1960. Paris, V. Bölge. Valette Sokağı'nda bir hizmetçi odasına kapanan Ségur, dikkatini dağıtacak her şeyden uzak duruyordu. Günlük hayatı amfiler, sandviçler ve kütüphaneden ibaretti, hepsi o kadar.

Birkaç yıl sonra uzmanlık alanını –enfeksiyon hastalıkları ve tropikal hastalıklar– seçti, sonra da Paris'te enfeksiyon hastalıkları servisi bulunan Tenon ve Lariboisière hastanelerinde stajyerlik yaptı.

Kitaplar ve münzevilik sona ermişti, artık hastalar, parazitler, virüsler ve arkadaşlar vardı. Gece gündüz işbaşındaydı. Tüm nöbetleri, tüm angaryaları o üstleniyordu. Bu mikroskobik, hızla bölünüp çoğalan suç dünyasında kendini evinde hissediyordu. Ve tabii ki bu berbat şeylerin arasında *guests*³ de vardı: cinsel yolla bulaşan hastalıklar.

Diploma. Hipokrat yemini: "Hekimlik mesleğinin onurunu ve saygın geleneklerini bütün gücümle koruyup geliştireceğime ant

3. İng. Konuklar. (ç.n.)

içerim.” Ségur 27 yaşındaydı. Çalıştığı hastanelerden birinde yatıp kalkabilirdi. Mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyordu. Afrika iş görürdü. Fırtınalı bir gökyüzünün altında yürüyen fotoğraftaki tabip olacaktı – ikramiye olarak başının üzerinde bombalar ısıkl çalarsa daha da iyiydi.

Biafra’yı seçti. Varlığını bir yıl ancak sürdürecekti ve ölüm oranları tüm tarihi rekorları kırarak bir ülke: Birkaç ay içinde çoğu sivil olmak üzere, bir ya da iki milyon ölü. Yıl, 1968’di. Bu görüntüleri tüm dünya televizyondan izledi. İlk görüntüler bir soykırımı gözler önüne seriyordu. Açlıktan şişmiş kocaman göbekleriyle çocuklar (hepsi kvaşiyorkor hastalığından mustarip), Nijerya federal birliklerinin Hawker Hunter’lardan attığı bombalara karşı boyalı sahte tüfeklerle savaşıyorlar, karşılaştıkları ilk köprüde çıkan izdihamda boğularak ölen milyonlarca kaçak...

Ségur iplerle sargı bezleri hazırlıyor, küçük el testeresiyle amputasyon yapıyor, kurtçukların şaşmaz desteğiyle yaraları temizliyordu. Bu dehşet vericiydi ama daha beteri de vardı. Kısa zamanda gerçeği anladı: Bu vahşet, reklamdaki başka bir şey değildi. Biafra’nın sözde kurtarıcısı Albay Odumegwu Emeka Ojukwu, elinde gerçek silahlar olmadığı için, açlığın boyutlarını göstermek ve tüm dünyadan sempati toplamak için bir İsviçre ajansı ile anlaşma yapmıştı. Ségur ve diğerleri, doktorlar, paralı askerler, din adamları bu manipülasyonun kuklalarıydı sadece.

Her şey sona erdiğinde, ölümler henüz gömülmüşken, Lagos’lu varsıl bir ailenin oğlu olan Ojukwu özel jeti ve söylentilere göre bin kilonun üzerinde bagajıyla ülkeden kaçmıştı. Hikâyenin sonu.

Tüm bu olanlardan midesi bulanık Ségur asla siyaset yapmayacağına yemin etti. Eylemlere evet, sözlere hayır. Bernard Kouchner’in,⁴ Gilles Caron’un⁵ ve diğerlerinin yanında yer almayı da reddetti. Huzur içinde, fazla konuşmadan tek başına çalışmak istiyordu. Onu ilgilendiren tek dava, insan hayatıydı. Savaş yaraları, ameliyat sonrası oluşan iltihaplar, kangrenlerden kararmış etler onun alanıydı. Gerisi için yandaki ofise buyurun.

4. Fransız politikacı, doktor ve Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün kurucusu. (ç.n.)

5. Fransız fotoğrafçı ve foto muhabiri. Biafra da dahil birçok savaş bölgesinde görev almış, en son gittiği Kamboçya’da kaybolmuştur. (ç.n.)

Ségur, Biafra'daki kıyımdan sonra bağımsızlık yolundaki diğer ülkelerde ölümle el ele dolandı: Gine-Bissau, Cabo Verde, Angola... Diktatörler berbat insanlardı ama ülkeleri kurtaranların da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Uluslararası medyanın hayranlığını kazanarak, kendi megalomanileri uğruna kadınları ve çocukları sınırlara gönderiyor ve iğrenç para trafikleriyle kendi haçlı seferlerini finanse ediyorlardı.

Daniel bu tür işlere karışmıyordu. Bu konularda ne bir görüş ileri sürüyor ne de herhangi bir taahhütte bulunuyordu. Hatta birçoğunun, özellikle Uganda'da General Idi Amin Dada ile Orta Afrika'da İmparator Jean-Bedel Bokassa'nın özel doktoru bile oldu – biri, geceleri kendine özel Walt Disney filmleri oynatan; diğeri, bir Fransız yapım şirketinden satın aldığı Caroline Chérie'nin saltanat arabasına binen iki maskara katliamcı.

Ségur bağlantıları sayesinde dispanserler açabiliyor, ilaç getirebiliyor, hayatın hiç değeri olmadığı topraklarda insani yardım örgütlerini ağırlayabiliyordu. Kısacası, işini yapıyordu ama siyaset her defasında yeniden yakasına yapışıyordu. Artık bu katillerle yakın olmak da, sözüm ona medeni ülkelerin elçileriyle iş çevirmek de mümkün değildi.

1977'de yıpranmış, tüm bu iğrençliklerden bıkmış bir halde Fransa'ya döndü. Doğrusunu söylemek gerekirse, insan ruhunun karanlık yanlarını da sevmişti. Yazmayı bilseydi eğer, bir kitap kaleme alırdı; düşüncelerden, fikirlerden değil ama hikâyelerden oluşan bir kitap. Askerlerin geceleri leoparlara dönüştüğü, milletvekili tartışmalarının mızrak savaşıyla bittiği bir dünyada yaşamıştı on yıl boyunca.

Sonra aşk da vardı...

27 yaşındaki Ségur, Port Harcourt'da doğmuştu. Kıtlığın ve acımasızlığın ortasında, siyah ten onu saçından, pantolonundan tutup uçurumun –tadına doyum olmaz uçurumun– kenarına sürüklemişti. O şey... Cehennem sıcaklığı bir gecede bir hamağın yumuşaklığı ile ilkel seksin gücü arasında bir yerlerde olan o şeyi tanımlayamıyordu Ségur. Yıllar boyunca şehvet ile karanlık, sertlik ile ninni arasında soluk renkli küçük bir mantar gibi yüzdü. Artık geriye dönmek yoktu: Onun için siyah, ihtirasın rengiydi.

Başkente döndüğünde mesleki geçmişini değerlendirdi. Fransa'da "tropikal hastalıklar" kavramı, pek bilinmeyen ya da ismi

dahi olmayan sıradışı tüm hastalıkları barındıran bir tür çifti çarşısıydı. Sonunda Ségur tuhaf enfeksiyonlardan gizli hastalıklara kadar uzanan bir yelpazede hizmet veren, sözleşmeli bir kurum olan Arthur-Vernes’de buldu kendini.

Burada tedirgin değildi. Hâlâ sınırlı kaynaklarla doktorluk yapıyordu ama Lüksemburg Bahçeleri’ne iki adım mesafedeydi. Kısık sesle konuşan homoseksüeller, yüksek sesle konuşan fahişeler, bekleme odasına gelir gelmez şakımaya başlayan translarla çevriliydi etrafı. Tek yardımcısı, bir misyoner kadındı; Ubangi Irmağı kıyısında yaşasaydı, Pigmelere de yapacağı gibi, bu kalabalık aileye antibiyotik aşıları yapıyordu. Ségur mutluydu.

Pıt, pıt, pıt... Büyük bir özenle tıraş olduktan sonra –sabun, tıraş fırçası, ustura– yanaklarına, reklamlardaki gibi *after-shave*’le hafifçe vurdu ve giyindi: kısa kollu Oxford gömlek, kolonyal tarzda kumaş pantolon, deri bağcıklı Docksides’lar.

Koridorda, Assas Sokağı’na bakan pencere muhteşem bir günün müjdesini veriyordu. Güneş, gökyüzünün dudaklarının kenarındaki bir vaat gibi, çinko çatıların üzerinden yükseliyordu.

O sabah Ségur programında bir değişiklik yapacaktı. Saat sekizde bir ziyaretçiye ayrıca kabul etmeyi planlamıştı. Yeni yeni konuşmaya başlanan “gey kanseri”ne yakalanmış ilk hastalarından biri.

Ségur Afrika’da salgın hastalıklarla –malarya, kolera, difteri, hepatit...– çokça karşılaşmıştı ama bugün Paris’te, Los Angeles ve New York’ta da kendini yavaş yavaş gösteren bu hastalık yepyeni bir şeydi. Bu kez yayılan felaket, kimsenin umursamadığı gelişmekte olan ülkeleri vurmuyordu öncelikle. Hayır, hastalık zengin ülkelerde, medeniyetin ve konforun göbeğinde, insanların kendilerini yenilmez gördüğü yerlerde ortaya çıkıyordu.

Ségur gurur ya da saflıktan, kaderinin dünyanın gidişatıyla uyum içinde olduğunu düşünmüştü daima. 70’li yıllarda kara kıtada görev yapmıştı; burada bağımsızlık savaşları, insanlığı öldüren, kırıp geçiren korkunç hastalıklarla iç içeydi. Şimdiyse Ségur yeni Levyatan’ın karşısında ön sıralarda oturuyordu.

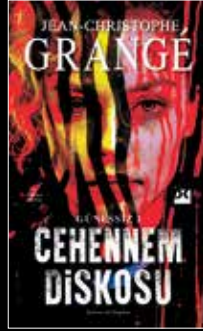

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

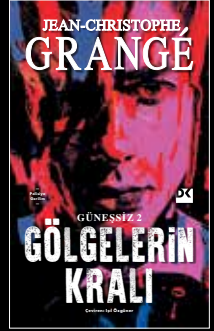
1961’de Fransa’da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye’de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaiken*, *Lontano*, *Kongo’ya Ağıt*, *Ölümler Diyarı*, *Son Av*, *Küllerin Günü*, *Mermer Adam* ve *Kızıl Karma* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

1980’ler, Paris: Diskolar, dans pistleri dolu. Diğer yandan ne olduğu anlaşılmayan bir hastalık kol geziyor. Ölümü bekleyen genç bir adam vahşice öldürülüyor.

Tecrübeli Doktor Ségur, yakışıklı dedektif Swift ve parlak lise öğrencisi Heidi, genç adamın katilini bulmak için Paris’in gece kulüplerinin altını üstüne getiriyorlar. Katil hem çok yakında hem de ulaşılmaz...

Ağustos 2025

Eylül 2025

“Yüksek tempolu bir roman, son sayfaya kadar gerçekçiliğini ve gerilimini koruyor.”

Le Figaro

“Damardan Grangé. Ama daha da iyisi. Konusunu aşan bir başarı.”

Le Parisien

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 375

Setifika no: 44919	ISBN 978-625-5683-03-8	
9 786255 683038		Doğan Kitap